

[Boligministeren.]

en modsat opfattelse gældende. Regeringen har afvæjet disse synspunkter og er altså nået til det resultat, at det er rimeligt, at der ydes erstatning, når lovforslagets betingelser herfor er opfyldt.

Hr. Kaj Andresen henviste til, at landsbyggeloven ikke har nogen erstatningsbestemmelse, i det øjeblik tilladelse nægtes, men man kunne vel også, som flere andre, bl. a. hr. Juul-Madsen, gjorde det, henvise til de gældende regler i byreguleringsloven; det princip, der ligger til grund for erstatningsreglerne i zonelovforslaget, er jo stort set det samme som det princip, der ligger til grund for erstatningsreglen i den hidtidige byreguleringslov. Man kan vel sige, at hvis der er en forskel på disse to bestemmelser, så går den nærmest i retning af, at erstatningsbestemmelserne er strammere, at flere kriterier kræves opfyldt efter den bestemmelse, der er udformet i zonelovforslaget, end efter den bestemmelse, der har været gældende i den hidtidige byreguleringslov, og det har dog trods alt været en bestemmelse, som har været gældende nu i en årrække, og som altså også den forrige regering har ment var en bestemmelse, som var rigtig og nødvendig.

Hr. Kaj Andresen spurgte om frigørelsesafgiften, om der kom en frigørelsesafgift. Hertil kan jeg kort svare, at det gør der, og at et lovforslag herom vil blive fremsat inden for meget nær fremtid.

Så omtalte hr. Kaj Andresen suspensionsreglen i § 13, hvorefter boligministeren kan suspendere landzoneområder, hvis udgifterne ved ydelse af erstatninger ikke står i et rimeligt forhold til den interesse, som er forbundet med at opretholde landzonen. Må jeg for det første sige, at en sådan regel kunne vel have en vis rimelig forbindelse med den omstændighed, at det dog trods alt er staten, der skal udrede erstatningsbeløbene, men hr. Kaj Andresens frygt gik jo mere på, at der herved kunne opstå urimelige eller uheldige huller i det samlede system, som lovforslaget i øvrigt er udtryk for. Der vil jeg gerne henvise til, at der i motiverne til bestemmelsen er gjort ret udførligt rede for, hvorfor denne bestemmelse er indsat i forslaget. Der tænkes først og fremmest på den situation, der opstår, når loven er stadfæstet. Alt, hvad der ikke på

det tidspunkt er udlagt til byzone, bliver hermed automatisk landzone. Der vil utvivlsomt, selv om man søger at tilrettelægge en aktiv og positiv planlægning af byzonernes udstrækning, være overgangstilfælde, hvor man netop med anledning i et erstatningskrav bør have mulighed for en fornyet overvejelse af, hvor grænsen skal trækkes imellem byzone og landzone, og det giver altså lovforslagets § 13 en mulighed for. Det er naturligvis ikke hensigten med den foreslåede bestemmelse at medvirke til at forringe planlægningen eller i det hele taget at ødelægge selve perspektivet i lovforslaget.

Til hr. Kristen Østergaard har jeg blot en enkelt bemærkning. Hr. Kristen Østergaard omtalte bestemmelserne i lovforslagets § 7 og fremhævede her, at det ikke er meningen, at disse bestemmelser skal administreres på samme måde i tæt befolkede som i tyndt befolkede områder af landet. Jeg kan bekræfte, at hr. Kristen Østergaards opfattelse af fortolkningen af denne paragraf er rigtig, og at det må være hensigten, at der i visse områder af landet føres en lempeligere kurs ved administrationen af disse bestemmelser. Jeg kan dér henvise til bemærkningerne, hvor netop de synspunkter, som hr. Kristen Østergaard har gjort gældende, er søgt imødekommet. Det er klart, at den nærmere bedømmelse af virkningen af dette kan man naturligvis få lejlighed til yderligere at drøfte i folketingsudvalget.

Hr. Svend Haugaard var inde på noget lignende betragtninger i forbindelse med sine bemærkninger om, at der fortsat skal være mulighed for, at en mindre virksomhed kan vokse sig større, at der skal være mulighed for teglværker og anden form for industri, og at der også skal være mulighed for ny byområder. Må jeg sige både i forbindelse med disse bemærkninger fra hr. Svend Haugaards side og også i fortsættelse af mit svar til hr. Kristen Østergaard, at det, at der kræves en tilladelse, naturligvis ikke er ensbetydende med, at tilladelse ikke kan gives, og jeg tror, at det netop for de betragtninger, som er gjort gældende af de to medlemmer, er meget væsentligt, at myndigheden kommer til at ligge hos amtsrådet, som jo utvivlsomt vil være interesseret i ikke alene en ordnet udvikling i sit område, men en udvikling i sit område; det